

ΤΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ι. Ρ. ΖΙΓΔΗ

ΣΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

(Νοέμβριος 1973)

1. ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

«Φαίνεται πως η «πολιτικοποίηση» στον φοιτητικό τομέα σημαίνει τη διατήρηση του «πρώτου» μέχρι συνκρίσεως της νέας «Βουλής». Έν τω μεταξύ θα γίνεται χρήση θρησκευτικών για να «μην φοιτάει ο θρησκοτός».

Κενά άλλο νόημα δεν έχουν τα πρόσφατα κυβερνητικά μέτρα για το φοιτητικό. Το νομικό και διοικητικό καθεστώς της ανελευθερίας και της καταπίεσης διατηρείται πράγματι ανέκδοτο. Διατηρείται επίσης ανέκδοτο το ξεχειμασμένο σύστημα της Ανωτάτης Εκπαίδευσης. Η αντιμετώπιση τους άφηνεται για την περίοδο, που θα υπάρχει... Βουλιά! Και παραχωρείται, σαν αιρεσιονομικό της φοιτητικής εξέγερσης, η επιστροφή των στρατευθέντων φοιτητών, μια κόπια τυκτοποίηση του αϊφιασμού των εξεταστικών περιόδων και η απόσχεση των παράνομων ανεκχωρημένων, αλλά καλώς «εκπαιδευομένων» εκλογών στους φοιτητικούς συλλόγους.

Μά τον Ελγυμό αυτόν το καθεστώς υπό τη νέα του διαχείριση (του κ. Σπύρου Μαρκεζίνη) νομίζει πως μπορεί να δομάσει ο φοιτητικό κίνημα και να διαδικαστεί μάλιστα την εθνογονόνη των θυμάτων του, που το ίδιο απέλασε πρό μηνών από τις σπουδές τους!

Πλανώνται, φυσικά, κλώνην οδρεών οι κρατούντες! Το κέρσοχο κίνημα της φοιτητικής νεολαίας δεν είναι μια άειδοτη αναταραχή για τη διεκδίκηση μερικών εκπαιδευτικών ελλείψεων. Ιγνάζει από την εθνική ανάγκη να αναμορφωθεί το σύστημα της Ανωτάτης Παιδείας, ώστε να κατεστεί ικανό να εκπάρσει πραγματικούς επιστήμονες και υπεύθυνους πολίτες. Και επειδή πραγματική επιστημονική μόρφωση και ήθος δεν είναι νοσητά από μόνον ο βόσος σε κλίμα αθέομετης ελευθερίας, γι' αυτό το φοιτητικό κίνημα είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο με το αίτημα της ακαδημαϊκής και της γενικότερης ελευθερίας.

Για να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά η νόσος που προκαλεί το καθεστώς στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ίδρυματα απαιτείται επομένως:

Πρώτο:

Νά δοθεί στους φοιτητές η δυνατότητα της ελεύθερης ζωής και της υπεύθυνης διαχείρισης των υποθέσεών τους. Τοποθετούνται την κατάργηση του Ν.Δ. 93/1969 «περί φοιτητών» και του Ν.Δ. 620/70 και 1347/1973 «περί στρατεύσεως φοιτητών».

Δεύτερο:

Νά αποκατασταθεί η ανεξαρτησία των Πανεπιστημίων, που προϋποθέτει την κατάργηση του Ν.Δ. 180/1969, για να απαλλαγούν οι καθηγητικοί σύλλογοι και οι πρωταρχικές αρχές από την κηδεμονία των κυβερνητικών κομματισμών. Προβλεπείται επίσης την άμεση απόρριψη στις θέσεις τους των απολυθθέντων καθηγητών με τις συντακτικές πράξεις Θ' και Γ'. Το ίδιο ισχύει και για τη νομοθεσία περί έκδοσης καθηγητών και αναδείξεως των πρωταρχικών αρχών που καθόρισε το καθεστώς.

Τρίτο:

Νά καταργηθεί το διοικητικό σύστημα της άτυπονομείσεως των φοιτητών και των πανεπιστημιακών χώρων.

Αποτέλει πράγματι έκτακτική ανάγκη η κατάργηση του Τμήματος «Πνευματικής Κινήσεως» (Σπουδαστικού) της Γενικής Ασφαλείας. Η μόνη παρομνή άτυπονομικών οργάνων με πολιτική περιβολή στους πανεπιστημιακούς χώρους έκτός των άλλων δημιουργεί στους φοιτητές αίσθημα ανασφάλειας και καχυποψίας που ένομοποιεί και αυτή την ψυχική ήττα τους. Είναι επίσης έλπιση το σύστημα των φακέλων, των συνεχών κλήσεων «προς νοθεία» από τη Γενική Ασφάλεια, όπως και οι άκαιρα κλημένοι Ελεγκχοί ταυτοτήτων. Με το καθεστώς αυτό δεν μπορεί να υπάρξει πνευματική ζωή.

Επιβάλλεται, επίσης, να απομακρυνθούν το ταχύτερο από το χειρσμό των φοιτητικών θεμάτων οι άξιωματικοί που σπιδέονται με την μέχρι σήμερα έρδση του «Σπουδαστικού» της Ασφάλειας κ. κ. Κατασκευαστής, Κρεβατορτής, Καλόβας, Ψυχογύρας κ. κ.

«Χωρίς ελευθερία δεν είναι νοητή η ακαδημαϊκή ζωή. Χωρίς ριζική αναπροσανατολιστή στις σύγχρονες συνθήκες δεν είναι δυνατή η πανεπιστημιακή μόρφωση.

Γι' αυτό τα δύο άρνηζονται ή φοιτητική νεολαία της Ελλάδας. Και γι' αυτό περιβάλλεται με τό θορυβισμό και την ενοχλητικότητα του Έθνους. Τό ανελεύθερο καθεστώς, με τη νέα του ισοκρατική μεταμόρφωση, παρέπαινε την ικανοποίηση των δύο ετών σπουδών — της ελευθερίας και το έκτακτο σπουδαστικό — στις ελληνικές καλές. Στην ενοχλημένη «Βουλή» των δεινών του κ. Μαρκεζίνη.

Στον εμπαισμό αυτόν η ελληνική φοιτητική νεολαία έδωσε τη μόνη διάκριση που έπαιρξε το έθνος και το άδικο πνεύμα της: Νά φύγει το καθεστώς της τυραννίας.

Άλλα έτσι «οι ελεύθεροι πολιτικοί» του Πολιτεχνείου έγιναν το Σύμβολο και η έκφραση της όργης του λαού μας.

Νοσοκομείο «Ο Εωγενέλιμος», 16 Νοεμβρίου 1973

3. Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΓΥΜΝΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΑΙΜΑ...

Ο άνατοκρατής του Β.Β.Ε. στην Αθήνα κ. Ντάβιν Τόρζετς, τις βραδινές ώρες της 18.11.1973, από τον κ. Ζήδη και νοσηλεύσαν στην «Εωγενέλιμο» δήλωση για την κατάσταση που δημιουργήθηκε στην Ελλάδα μετά τα γεγονότα του Πολυτεχνείου και την κήρυξη του στρατιωτικού νόμου. Η απάντηση του κ. Ι. Ζήδη που δόθηκε άμεσα έχει ως εξής:

«Η δικτατορία βρέθηκε με αίμα. Με το αίμα των Ελλήνων φοιτητών που φώναζαν «ελευθερία». Και τότε έλλαν Έλληνες που έπαισαν να τούς συντρέξουν!...

Αυτή είναι η τραγική κατάληξη της παρακλιντικής επιχείρησης «πολιτικοποίησης» της όποιας τη διόκησαν άνατο με τόση άρροσύνη ο κ. Μαρκεζίνης.

Η δικτατορία στέκεται σήμερα γυμνή πάνω στο αίμα, τα τάνες και το στρατιωτικό νόμο. Άλλά και στο έκτακτο μέσο του λαού μας.

Γι' αυτό σωθεί η χώρα και μη άπορευθεί η σιωπή του νεκρού πόνου για την λύση: Νά φύγει η δικτατορία. Νά φύγει από την Ελλάδα ο Παπαδόπουλος.

Η Ελλάδα είναι συνάντηση με τη Δημοκρατία. Η δικτατορία ήταν πάντα προσβολή για το Έθνος. Από χιός έγινε όντως σμος κίνδυνος. Το μόνο φάρμακο: Η άρση άποκατάστασης της Δημοκρατίας.

Νοσοκομείο «Ο Εωγενέλιμος», 18 Νοεμβρίου 1973

Γένεση:

Νά αντιμετώπιζε γένεση, παράλληλα με τα παραπάνω τό έρω των μέτρων που είναι άποκατάστα για τόν έκτακτο σπουδαστικό και την άνοδο της στάθμης της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης, που άποκατά τόν άξονα του φοιτητικού κινήματος. Οι φοιτητές με πολλή γνώση και πολλή συνέπεια έχουν συγκεντρωτοποιήσει τα αίτηματά τους στον τόμο αυτόν. Από τα μέτρα αυτά άπόρχουν πολλά βραχυρόχρονα, που έπαιρξε να ληφθούν χωρίς καθυστέρηση.

Πέρας:

Ταυτόχρονα με τό Κράτος να άναλύσουν τις εθικές τους οι καθηγητικοί σύλλογοι και έως οι αριτανικές άρχες. Είναι άποκατά να δεχθούν ότι τό Έλληνικό μέτρο άνατοκρίνεται, άποκατά έρω, στις σημαντικές άνάγκες της Άνωπτης Έκπαίδευσης. Και είναι άποκατά έρω να συνεχίσουν την πολιτική της πειθαρχίας όποιας στις κυβερνητικές έλάσεις για την κατάληξη της ακαδημαϊκής ελευθερίας. Γι' αυτό η άποκατά έρω της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Άθηνών, να παραλάβει τούς 12 φοιτητές στο Παιδαγωγικό, προκαλεί τό άποκατά έρω.

Οι φοιτητές, και αυτό είναι η μεγαλύτερη έγγιση για τό μέλλον του Έθνους, άποκατά έρω να αντιμετώπιζον τα προβλήματα τους ως άκατάπολοι πολίτες με άλογισμο και μ' άνατο. Γι' αυτό κατέστησαν τό άποκατά έρω και την άποκατά έρω έλάσης του λαού μας.

Άνατοκρίται, έπομένως, τό καθεστώς, όταν άποκατά έρω δια τό κ. Μαρκεζίνη έρω, με την άποκατά έρω άποκατά έρω έλάσης από τό κλήρη που έλάσης κατά τό φοιτητικό έλάσης, τό τόν άποκατά έρω να έλάσης να άποκατά έρω για την άποκατά έρω της ελευθερίας. Γιατί ότή δεν άποκατά έρω να έλάσης στο Πανεπιστήμιο, έρω δεν έλάσης ο' έρω την Ελλάδα.

Άθήνα, 10.11.1973